

Kulcsár Árpád

címtelen

1. föl-fölbukkan mint vízihulla
 a szavak jelentése néha
 s ha oda mernél nézni
 kék angolnákat látnál
 húsban fürödni
 de reflexeid az undor mozgatja
 s a test
 lebukik, míg erőt gyűjtenél.
 álmaidban, ne félj, visszatér
 de álmaid rendszerint elfelejtet
 reggelre preparálódnak szemeid.

2. tán azért nem érzel már nosztalgiát
 mert sosem volt valóságod a múltad
 pedig öltél is
 s gyakoroltál kegyelmet
 Teiresziász lábait folyton égették
 Trója parázsló üszkei?

3. a vers ahogy a hold szakadt ki
 egymásnak feszülő erők között
 a tűzzel vajúdó földből
 pillanatnyi relevanciám
 mint mélyben mozgó csecsemő
 áramvonalai a has felszínén.
 az egyetlen élbe sűrített pillanat
 a kés élébe persze
 mikor eldöntöd, hogy nem döföd apád szívébe
 s nem keféled addig anyád, míg kimondja
 ez az én szerelmes fiam, akiben én
 akiben te? na mi?
 s megrezzenek az angyal szárnyai
 és hangtalan minden
 lábaink alatt inkubátorok csendje bomlik
 fehér virágok kelyhei alól.

4. a vers semmi
túl nagy áldozat a lemondott világokért
túl nagy áldozat a testemért
félíg vak vagyok, gerinc és szívbeteg
és ki tudja velőmben milyen halál kapar
s szemem jegét ki korcsolyázza úgy be
hogy megtörjenek rajta a képek
a vers az a semmi
a tapasztalat kudarca
s az elme sarkköri remegése
önmagam sáros, templomi bakancsnyoma
megalkuvó kerülése a halálnak.